

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DENIA SFINTEI ȘI MARII JOI

Când ne întâlnim la o masă cu prietenii, fiecare mesean vine cu propria poveste. Unul este bucuros, pentru că a luat copilul lui o notă mare, altul este supărat, pentru că a fost anunțat că va fi dat afară de la serviciu, și tot așa. Observate în amănunt, așa stau lucrurile și cu unele momente de la finalul vieții Mântuitorului Hristos: rudele plâng, iar Hristos mulțumește Tatălui că l-a ascultat, în momentul învierii lui Lazăr; Domnul intră triumfal în Ierusalim, în uralele mulțimii, dar știe că intră pentru ultima dată; ucenicii se veselesc stând la masă împreună de Paști, dar Mântuitorul știe că este ultima cină mâncată cu ei, pentru că urmează pătimirile cele cumplite.

De fiecare dată când ne apropiem de Sfântul Potir pentru a ne împărtăși, trebuie să nu uităm cum a fost la Cina cea de Taină. Domnul Iisus Hristos își trimite ucenicii să pregătească locul și mâncarea pentru Paștile evreiesc, apoi se adună într-un moment foarte frumos, la câteva zile după ce intrase în Ierusalim ovaționat de evrei, când oamenii încă vorbeau de învierea lui Lazăr și când, deși știau că fariseii îi puseseră gând rău Domnului, părea că nu-i poate atinge nimic. Erau toți, ucenici și Învățător, la cina Paștilor, în Cetatea Sfântă, în admirația mulțimii. În tot acest timp, Mântuitorul Hristos știa foarte bine ce avea să se întâmple: mănâncă, dezvăluie vânzătorul și merge în afara cetății, seara târziu, să se roage ca Tatăl să aibă milă când îi va da paharul suferințelor să-l bea.

Domnul Iisus, la Cina cea de Taină, ia pâine, o binecuvântează și o dă ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu” și apoi ia paharul de vin și, mulțumind, îl dă ucenicilor, spunând: „Beți dintru acesta toți, că acesta este sângele Meu, al Legii celei noi care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 26-28). Atunci când a rostit aceste cuvinte, în Hristos erau adunate, omește, multe sentimente: bucuria revederii,

CINA UMILINȚEI

Săptămâna Mare, aflată la finalul Postului Sfințelor Paști, ne vorbește pe îndelete despre finalul vieții și despre pătimirile Mântuitorului Hristos. Astfel, în Joia Mare (la denia de miercuri seara) ne aducem aminte de spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie, de Cina cea de Taină la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii, de rugăciunea arhierească și de începutul patimilor prin vânzarea lui Iuda. Apoi, în Joia Mare dimineața, săvârșim Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare în amintirea momentului de la Cina cea de Taină când Hristos a rostit cuvintele de instituire.

întristarea pătimirilor, mulțumirea misiunii împlinite, tristețea îndepărtării de ucenicii cei iubiți. Nu este doar o masă rituală, nu este doar o cină între prieteni și, cu siguranță, nu este o petrecere. Când instituie Sfânta Împăr-tășanie, Domnul Iisus Hristos Se dă pe Sine, trup și sânge, în stare de jertfă. Jertfa care bătea la ușă, gata să se întâmple. Moment după mo-

ment, Hristos se apropie de iad. Treaptă după treaptă este mai aproape de batjocura și durerea ultimă.

De aceea, Mântuitorul Hristos începe această întâlnire smerit, spălând picioarele ucenicilor. Cea mai mare minune de până atunci și intrarea triumfală în oraș reprezentau, de fapt, începutul umilințelor. Hristos îi cheamă pe apostoli să

deslușească, împreună cu El, tainele greu de purtat ale măririlor lumești înșelătoare, ale trădării, ale jertfei și ale crucificării. Cina cea de Taină este o cină a celor mai mari umilințe, care se adună în inima Sa.

Este momentul la care suntem și noi chemați să participăm smerit, împărtășindu-ne cu Dumnezeu-știle Taine, ca să nu mai fim singuri, ci împreună cu Domnul Hristos prin propriile noastre

dureri, iar apoi să fim, nu singuri ci tot prin puterea lui Dumnezeu, părtași Sfintei Învieri, spre slava lui Dumnezeu.

Amin! ❀

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

DENIA DIN SFÂNTA ȘI MAREA JOI

In Sinaxarul Deniei de Joi, care se săvârșește Miercuri seara, se arată că în Sfânta și Marea Joi sunt prăznuite patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică predarea înfricoșătoarelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea (trădarea) Domnului.

În Cina cea de Taină, Hristos Cel întru toate ascultător de Dumnezeu dăruiește oamenilor Paradisul cu Pomul vieții (cum scrie Sfântul Isaac Sirul), pe care Adam l-a pierdut prin neascultare de Dumnezeu și nepostire, pentru că a socotit că darurile sunt mai de preț decât Dăruitorul.

Cântările Deniei din Sfânta și Marea Joi arată cât de mare și înspăimântător este păcatul lui Iuda, care, îmbolnăvind-se cu iubirea de arginți, s-a întunecat și a vândut pentru treizeci de arginți pe Hristos Domnul.

Iubirea smerită și jertfelnică a lui Hristos se arată în jertfa Sa euharistică care apoi se manifestă și ca iubire smerită și slujitoare în spălarea picioarelor ucenicilor Săi: Dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să spălați picioarele unii altora; că v-am dat pildă, că precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi (Ioan 13, 14-15).

Spălarea picioarelor are loc în mănăstiri și în unele catedrale joi dimineața, după Liturghie, când cel mai mare spală picioarele slujitorilor mai mici, pentru a arăta că adevărata activitate a Bisericii este slujirea izvorâtă din iubire smerită și jertfelnică. ❀

Ștergarul

La cina cea de Paște, în camera de sus, înconjurat de-apostoli, S-a așezat Iisus. Se revărsa din sfeșnic o galbenă lumină pe azimile calde, pe mielul... fără vin...

Era plăcut prilejul. Și toate pregătite.

Dar, vai, uitase gazda o slugă a trimite, un rob sau o copilă, ca, după-a vremii lege, cureaua de pe glezne pe rând să le-o dezlege, să le aline talpa de colbul de pe drum.

Și-acum cei doisprezece, sfîelnici oarecum, se întrebau în cuget: Cum vor șede la rugă?

Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?

O, iată-i cum se-ncruntă, privind cu tulburare când vasele cu apă, când praful pe picioare.

Și Duhul îi întreabă, cu șoapta Lui ușoară:

- N-ai vrea să-ți pui tu, Petre, ștergarul astă seară?

- Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt mai bătrân.

- Dar tu? Tu cel mai tânăr? - Eu stau lângă Stăpân...

- Dar tu? întreabă Duhul acum pe Andrei.

- Chiar eu?... Sunt cel din urmă la Domnul între ei?

- Dar tu ce ții doar punga? - Eu am făcut de-ajuns.

Am cumpărat merinde. Și mielul l-am străpuns...

- Tu, Toma, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?

- Sunt trist. Se luptă-n mine o umbră de-ndoială...

- Dar tu, Matei? Tu, Filip? Dar tu, Tadeu? Dar tu...?

Și-n fiecare cuget răspunsul a fost: Nu.

Atunci, lăsându-și brăul și haina-ntr-un ungher,

S-a ridicat Stăpânul cel coborât din cer

Și-nfășurând ștergarul, S-a aplecat ușor

să-Și spele ucenicii, ca rob al tuturor.

De-atunci pe apa vremii, atâția ani s-au dus.

Și-acum - a câta oară? - Se-așază iar Iisus

să-ntrebe, tot prin Duhul, pe cei ce-L înconjoară:

- N-ai vrea să-ți pui tu, Gheorghe, ștergarul astă seară?...

Tu, soră Mărioară? Tu, Radu? Tu, Mihai?...

Frumos va fi odată acolo sus în Rai!

Dar azi sunt mii de-amaruri. Necazul greu se curmă.

Nu vrei, în lumea asta, să fii tu cel din urmă?

E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un ciob!

Nu vrei să fii tu, frate, al fraților tăi rob?

Sunt răni neîngrijite, sunt mucuri ce se sting,

batiste-n care lacrimi în taină se preling,

sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere,

sunt oameni singuratici, lipsiți de mângâiere,

sunt prunci rămași acasă, cu-o mamă în spital,

bolnavi care așteaptă-un salvator semnal.

Se cere osteneală și jertfă uneori.

Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori.

Nu mânuind Cuvântul, când harul nu ți-e dat,

cât mătura și acul și rufa de spălat,

cât cratița, toporul și roata la fântână.

ciocanu-n tabla casei și-n gard la vreo bătrână.

Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi,

să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mângâi;

să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul.

... Nu vrei cu Mine, frate, să-ți înfășori ștergarul?

- Chiar eu?... Nu șade bine. Eu doar sunt mai bătrân.

- Chiar eu?... Eu sunt prea tânăr. Eu stau lângă Stăpân...

- Chiar eu?... Eu nu am vreme. Eu am făcut de-ajuns.

- Chiar eu? - Chiar eu? Se-aude același trist răspuns.

Și-atunci, lăsând să-I cadă cununa Lui și haina,

iubirii fără margini trăindu-i iarăși taina,

încet - a câta oară? - Se-ableacă iar Iisus

și, plin de-atâtea gânduri, ștergarul iar Și-a pus.

Și-așa cum o mlădiță se-ableacă lângă trunchi,

Stăpânul omenirii Se-ableacă în genunchi.

La jugul fără slavă Iisus iar Se-njugă,

El, Împăratul Vieții, din nou e rob și slugă.

Veniți, leproși ai lumii, murdari de-a ei țărână!

Iisus vă spală iarăși cu propria Sa mână!

Veniți, voi ce-n păcate nădejdea vi se frânge!

Iisus vă spală astăzi cu propriul Său sânge!...

*

Voi, frați, goniți mândria, visările și somnul!

Luați cu drag ștergarul alături de Domnul!

Și nu uitați: pe cale, orice lucrare-i bună;

dar cine ia ștergarul, acela ia cunună!

Costache Ioanid

CĂTRE CEI CE PLEACĂ DE LA SFÂNTA LITURGHIE

Nu te poți apăra spunând:
„Nu pot să fiu și în lume, înconjurat de
treburi, și să mă și mântuiesc”?
Știi de unde ne vine acest gând?
De acolo că nu ne rugăm des
și nici nu venim des la biserică.

Oare nu vedeți pe cei care vor
să primească dregătorii de la
împăratul pământesc, cum stă-
ruiesc și cum pun pe alții să intervină
ca să dobândească ce doresc? Aceste
cuvinte le spun celor ce pleacă de la
dumnezeieștile slujbe și celor care se
pun la sfat și pălăvrăgesc în timpul
înfricoșătoarei și Sfintei Liturghii. Ce
faci, omule? N-ai făgăduit zicând:
„Avem către Domnul”, când preotul a
spus: „Sus să avem mintea și inimile”?
Nu ți-e teamă, nu te rușinezi să fii găsit
mincinos în acel ceas înfricoșător?

❖ Vai, ce minune! Masa cea de taină
este pregătită, Mielul lui Dumnezeu
este junghiat pentru tine, preotul se
nevoiește pentru tine, foc duhovnicesc
izvorăște din preacurata Masă, He-
ruvimii stau împrejur, Serafimii, care
cu șase aripi își acoperă fețele, zboară
pe deasupra, toate Puterile cele ne-
trupești împreună cu preotul se roagă
pentru tine, focul cel duhovnicesc se
pogoară, Sânge curge din preacurata
coastă în potir spre curățirea ta, și tu nu
te înfricoșezi, nu roșești că ești găsit
mincinos în acest înfricoșător ceas?

❖ Ai o sută șazeci și opt de ore pe
săptămână; și din acestea Dumnezeu
Și-a oprit pentru El numai o singură
oră; și cheltuiești și această oră în
treburi lumești, în glume, în discuții!
Cu ce îndrăznire, deci, te mai apropii
de Sfintele Taine? Ai îndrăzni, oare, să
pui mâna pe pulpana hainei împăratului
pământesc, dacă ți-ar fi mâna plină de
murdărie? Nicidecum!

❖ Să nu socotești că este pâine, nici
că este vin ceea ce vezi! Că nu se dau
afară ca celelalte mâncări. Ferească
Dumnezeu! Să nu gândești așa! Ci,
după cum ceara unindu-se cu focul nu
pierde nimic și nimic nu prisosește, tot
așa socotește și aici! Sfintele Taine intră
în ființa trupului. De aceea, când ne

apropiem să ne împărtășim, să nu so-
cotim că ne împărtășim cu dum-
nezeiescul Trup ca din mâna unui om,
ci să socotim că ne împărtășim cu
dumnezeiescul Trup ca din cleștele de
foc al Serafimilor, pe care l-a văzut
Isaia; iar cu dumnezeiescul Sânge așa
să ne împărtășim, ca și cum am atinge
cu buzele dumnezeiasca și preacurata
coastă a lui Hristos.

❖ Așadar, fraților, să nu plecăm din
biserică în timpul Sfintei Liturghii; și
iarăși, când suntem în biserică, să nu
stăm de vorbă. Să stăm cu frică și cu
cutremur, cu ochii plecați în jos, dar cu
sufletul ridicat în sus. ❖

**Sfântul Ioan Gură de Aur
din „Omiliile despre pocăință”**

O minune la Sfânta Liturghie din Joia Mare

Într-una dintre zilele Săptămânii Mari
- era Joia Mare - i s-a dat Sfântului
Serafim de Sarov, tânăr pe atunci, o
viziune cerească în timpul Sfintei Li-
turghii la care slujea alături de cuvioșii
Bătrâni Pahomie și Iosif. Viziunea a avut
loc la Intrarea Mică, după ce Sfântul
Serafim a rostit cu glas tare: „Doamne,
mântuiește pe cei binecredincioși!”.

În momentul în care a ieșit pe Ușa
Împărătească cea mare, trebuia să ridice
spre adunarea credincioșilor mâna. Atunci,
la cuvintele „Și în vecii vecilor!”, o lumină
nemaivăzută l-a învăluit, ca împrăștiată de
razele soarelui. Când și-a ridicat privirea,
Sfântul Serafim l-a văzut pe Domnul
nostru Iisus Hristos în chipul Fiului Omu-
lui, Care strălucea într-o lumină negrăită,
împrejmuit de Puterile cerești răspândite
asemenea unui roi de albine. Jur împrejur
se vedea puzderie de Îngeri, Arhangheli,
Heruvimi și Serafimi. Hristos venise pe
ușa care se deschide în capătul Sfântului
Altar și, oprindu-Se dinaintea amvonului,
a ridicat mâinile, binecuvântând pe slujii-

tori și pe poporul ce se ruga dimpreună cu
ei, după care S-a întors în icoana de lângă
Ușile Împărătești.

Sufletul cuviosului a fost covârșit de o
bucurie atât de puternică, așa cum nu mai
cunoscuse vreodată și inima-i, cuprinsă
de o nesfârșită dulceață, se afierosi prin
iubire Mântuitorului. Iar el nu putea nici
să se miște, nici să zică vreun cuvânt.
Mulți l-au înțeles, însă nimeni nu putea
spune care era pricina reală a celor
întâmplări. Atunci au venit spre el doi
ierodiaconi și l-au dus în Sfântul Altar,

unde a stat două ceasuri nemișcat. Doar
chipul i se schimba mereu: la început era
alb ca neaua, după care a devenit, treptat,
trandafiriu aprins. Bătrânii Pahomie și
Iosif (...) și-au dat seama foarte repede că
era vorba, fără nicio îndoială, de o
viziune.

Așa că, de îndată ce Sfântul Serafim
și-a venit în fire, Bătrânii i-au cerut să le
spună ce s-a întâmplat. Acesta, cu o
blândețe și încredere de copil, le-a po-
vestit minunea. (*doxologia.ro / text
prelucrat*) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-20 APRILIE

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Miercuri 16.04	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de Joi
Joi 17.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de Vineri
Vineri 18.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 19.04	de la 23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 20.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	(†) Învierea Domnului (Sfintele Paști) - Slujba Învierii Domnului
		Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

SFÂNTUL PREOT MUCENIC CONSTANTIN SÂRBU (IV)

Prezentarea vieții, misiunii și minunilor sale este pe departe de a fi epuizată, deși vi le-am povestit pe larg în aceste seri. Și dincolo de mormânt Părintele a continuat să facă minuni. Nu întâmplător, după 48 de ani de la adormirea sa, în octombrie 2023, trupul său a fost deshumat, întrucât mulți credincioși doreau aceasta.

Moaștele sale au izvorât bună mireasmă, care a inundat întreaga stradă, lăsând să se vadă sfințenia sa. Reînhumat mai apoi, moaștele sale au fost deshumate după rânduiala trupurilor sfinte și i s-a făcut parastas și cu această ocazie.

In ziua de 14 octombrie 1975, de Sfânta Cuvioasă Parascheva, Părintele Constantin Sârbu a slujit ultima sa Sfântă Liturghie, iar luni, 18 octombrie 1975, el este operat de un medic de la Spitalul Elias. În urma operației, precum era ordinul, părintele a făcut septicemie. Miercuri dimineața, plin de mirare, doctorul a exclamat: „Cum, n-ai murit încă?”

În ziua de 23 octombrie 1975, după Spovedanie și Împărtășanie, Părintele Constantin Sârbu a trecut la cele veșnice, pe patul de spital. Cel care l-a spovedit și l-a împărtășit, la dorința sa, a fost părintele Ilarion Argatu, de la Mănăstirea Cernica. Potrivit mărturiei părintelui Argatu, după ce l-a împărtășit, în jurul capului Părintelui a apărut aureola de sfânt. Văzând minunea, părintele Argatu a exclamat: „Cunună de mucenic!”

PS Timotei Prahoveanu, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, va spune la cea de a doua deshumare a Părintelui Constantin Sârbu: „cununa slujirii lui a fost atitudinea fermă față de regimul comunist, care a exclus din discursul public aproape toate aspectele referitoare la suflet și vindecarea lui.

Către sfârșitul vieții, presiunile asupra lui au fost și mai mari. Aflăm că (...) a fost obligat prin șantaj și amenințări să divulge lucruri mărturisite la scaunul Spovedaniei. Pentru un duhovnic, un asemenea lucru este de neconceput, întrucât Sfântul Ioan Gură de Aur afirmă că, dacă un preot spune ceva de la Spovedanie, chiar dacă episcopul nu l-a caterisit, pe unul ca acela îl caterisește Duhul Sfânt. Taina Spovedaniei și tainele Preoției se iau în mormânt de către duhovnicul respectiv. Dacă a sugerat ceva, dacă a făcut o referire cât de mărunț la vreo persoană cu care s-a întâlnit, el pierde acest har.

Or, Părintele Constantin Sârbu și-a asumat cu sfințenie această responsabilitate sacerdotală și se pare că a plătit păstrarea tainei cu prețul vieții. A fost OBLIGAT să sufere o intervenție chirurgicală, știind că astfel pășește pe drumul către execuția sa. Comuniștii doreau să stingă lumina de la Biserica Săpientiei, care a călăuzit mulțime de suflete către Dumnezeu. Înainte de a se

opera, a slujit Sfânta Liturghie la prăznuirea Sfintei Parascheva, și-a luat rămas-bun de la credincioși, și-a pregătit cele necesare pentru înmormântare și a plecat cu mult curaj pe drumul Golgotei, întâmpinându-l cu dragoste pe medicul care urma să joace rolul călăului. În biserica în care a slujit domnea o profundă atmosferă de har, pace și lacrimi. În mod previzibil, în urma operației a apărut o septicemie, o infecție puternică, ce i-a îngăduit totuși să-și facă o ultimă Spovedanie înainte de a-și da duhul. Îndată după ce și-a revenit în urma intervenției chirurgicale, l-a chemat în spital pe un cunoscut părinte duhovnic, părintele Ilarion Argatu, căruia i-a spus ceea ce mai avea pe suflet, și, la scurt timp, a trecut la cele veșnice. Le-a cerut ucenicilor care îl ajutau în ultimele clipe să nu îi răzbune moartea și să îi ierte pe toți lucrătorii răului, încredințându-și, apoi, sufletul în mâinile Mântuitorului Hristos.”

La 48 de ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui, preotul paroh Marin Cojoc de la Biserica Săpientiei, având nenumărate semne despre sfințenia sa, după consultarea Consiliului parohial, a hotărât deshumarea trupului preotului martir. Aceasta trebuia să aibă loc sâmbătă, 21 octombrie 2023. Dar pentru că meșterii care deschideau mormântul nu puteau veni pe 21, s-a mutat întreaga rânduială pe 18 octombrie (n.r. ziua operației sale) 2023. Deschizând mormântul, au constatat existența a două plăci de fier-beton. După ce a doua placă a

fost spartă, chiar lângă cruce, o mireasmă puternică a inundat întreg spațiu. Sicriul, cu trupul într-o stare neobișnuit de bună, a fost dus în biserică și i s-a făcut părintelui un parastas. Două săptămâni a rămas sicriul Părintelui într-o încăpere a bisericii, mulți fiind cei care au venit să se închine la Sfântul Preot Constantin. Dar pentru că nu au fost respectate niște mici proceduri, Arhiepiscopia Bucureștilor a obligat parohia să-l reînhumeze.

Poate tocmai această deshumare „neoficială” a hotărât canonizarea Părintelui. Așa se face că îl aflăm pe lista noilor sfinți canonizați.

În 2 decembrie 2024, o comisie desemnată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel va redeschide mormântul Părintelui Constantin Sârbu din curtea Bisericii Săpientiei. I s-a făcut un ultim parastas, la moaștele sale s-au închinat cei prezenți, apoi racla provizorie, de lemn, cu moaștele Sfântului Constantin Sârbu a fost transferată în alt loc pentru a i se pregăti trupul și racla în care va fi așezat.

Cum vă spuneam, noi, enoriașii Parohiei Șerban Vodă avem cinstea și bucuria de a contribui la racla sa de argint și a ne împărtăși de sfințenia acestui sfânt în acest mod special.

Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu să ne fie împreună-rugător la tronul Sfintei Treimi, să ne ajute în nevoi, să ne tămăduiască bolile, să ne aline durerile! ✿

Maria Buleu, teolog